

Matouš: 22, 1-14

A Ježíš k nim znovu mluvil v podobenstvích: „S královstvím nebeským je to tak, jako když jeden král vystrojil svatbu svému synu. Poslal služebníky, aby přivedli pozvané na svatbu, ale oni nechtěli jít. Poslal znovu jiné služebníky se slovy: **„Řekněte pozvaným: Hle, hostinu jsem uchystal, býčci a krmný dobytek je poražen, všechno je připraveno; pojdte na svatbu!“** Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, druhý za svým obchodem. Ostatní chytili jeho služebníky, potupně je ztýrali a zabili je. Tu se král rozhněval, poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil. Potom řekl svým služebníkům: **„Svatba je připravena, ale pozvaní nebyli jí hodni; jděte tedy na rozcestí, a koho najdete, pozvěte na svatbu.“** Služebníci vyšli na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré; a svatební síň se naplnila stolovníky. Když král vstoupil mezi stolovníky, spatřil tam člověka, který nebyl oblečen na svatbu. Řekl mu: **„Příteli, jak ses sem dostal, když nejsi oblečen na svatbu?“** On se nezmohl ani na slovo. Tu řekl král sloužícím: **„Svažte mu ruce i nohy a uvrhněte ho ven do temnot; tam bude pláč a skřípění zubů.“** Neboť mnozí jsou pozváni, ale málokdo bude vybrán.“

Máme tu další dramatický příběh. Na začátku to vypadá, že půjde o romantiku, o líčení královské svatby, jenže se to všechno zvrtné a když se to podaří urovnat, tak se to zvrtné znovu. Ale vraťme se k tomu, že dnešní příběh je drama, antické drama má tyto části: expozice, kolize, krize, peripetie, závěr.

Expozice, tedy uvedení do děje, je jasná. Král chystá svatbu pro svého syna. Chystat svatbu je radostná událost, náročná, ale radostná. Je to radostná událost, dokud nenastanou problémy. Čekaly bychom veselí, bohatou hostinu, to zatím nepřichází, protože nepřichází ani pozvaní hosté. Vlastně je dost zvláštní, že v tom svatebním podobenství nevystupuje ženich ani nevěsta. Vystupuje tu král, služebníci a různí hosté.

Tím se dostáváme ke kolizi, další části dramatu, v které dojde k zařazení dramatického prvku. Pozvaní nechtějí přijít. Pozvánku dostali jistě již před nějakým časem, ale teď se jim nechce. Nevím proč, jestli nemají krále rádi nebo je v tom politika.

Král se nenechá jen tak odradit. Vlastně by nás mělo překvapit, že znovu posílá své služebníky se slovy: **„Řekněte pozvaným: Hle, hostinu jsem uchystal, býčci a krmný dobytek je poražen, všechno je připraveno; pojdte na svatbu!“** Je to král, přitom se vnucuje, doprošuje, nedbá na svou důstojnost. Je vstřícný, trpělivý, ochotný. Podobenství ale dostane smysl, když si uvědomíme, že králem je Hospodin. Pak je veškerá vstřícnost, trpělivost, ochota uvěřitelná. Bůh přichází s velkým pozváním, vlastně nepřichází sám, posílá své posly, nabízí podíl na radosti, jenže je zatvrzele odmítán.

Dochází ke krizi, vyvrcholení dramatu, pozvaní neustále odmítají. Jeden jde za obchodem, druhý na pole, každý si jde po svém. Všechno se zdá být důležitější než Boží pozvání. Vrchol krize je ale jinde. **Ostatní chytili jeho služebníky, potupně je ztýrali a zabili je.** S tímto zločinem končí králova velkorysost, Boží pozvání střídá Boží hněv. **Tu se král rozhněval, poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil.**

To je první část příběhu, který naštěstí na tomto místě neskončí. Zpoza mraku vyjde slunce, pování se neruší, ale rozšiřuje, svatba se uskuteční.

Každý kdo chce, může přijít, to je evangelium tohoto jinak dramatického podobenství. Bůh své pozvání neruší, naopak je rozšiřuje. Sešli se tu zvláštní a různorodí hosté. Zlí i dobří. Lidé počestní i kriminálníci. Pozoruhodně pravdivý obraz „církve“, která spojuje lidi velmi odlišné. Pojí je jediné, to že přijali pozvání na hostinu.

Tady přichází peripetie, obrat v ději, který nabízí různá řešení. Král prochází mezi stolovníky a vidí, že jeden z nich není oblečen na svatbu. **„Příteli, jak ses sem dostal, když nejsi oblečen na svatbu?“ On se nezmohl ani na slovo.** Je proto ze svatby vykázán. To jako by popíralo celý předchozí děj. Král neustále zve a pak někoho vyžene jen proto, že nesplnil „dress code“.

Král pozval každého, tak proč najednou takový formalismus ohledně oblečení? Může přijít skutečně kdokoli, ale musí přijít náležitě oblečen. Původní hosté pozváním pohrdli. Tento člověk vlastně králem i celým svatebním děním pohrdá také. Král neočekává, že žebrák, kterého sebral u cesty, bude mít na nový oblek. Očekává to, že si před vstupem na hostinu své oblečení opráší, očistí, připne si snítku myrty.

Boží milost není laciná, Bůh zve všechny, každého rád přijme, ale není to automatické i od nás se očekává nějaká aktivita. To že dáme veřejně najevo, že jsme pozvání přijali, nebudeme se za ně stydět, zesměšňovat je, nebudeme to hrát na obě strany....

Dostávám se k závěru podobenství, k rozuzlení: **Mnozí jsou pozváni, málokdo bude vybrán.**

Kdo z nás je vybrán? Kde vlastně jsme v tom podobenství? Jsme těmi prvně pozvanými, kteří králem a jeho hostinou pohrdli, nebo tuhle nevděčnou roli necháme židům a vypálení měst budeme vztahovat k vypálení Jeruzaléma v roce 70 n. l., stejně jako církevní otcové? Jsme lidé z cest, kteří byli shromážděni vlastně náhodou? Nebo jsme ten, který byl ze svatby vyhnán? Nebo jsme Boží služebníci, poslové, smíme zvat všechny na Boží hostinu. Vyřizovat pozvání, zvěstovat evangelium, nechat se třeba i zabít pro Boží jméno...

Kde jsme my? Odpověď se hledá těžko, je možné, že během svého života se dostáváme do všech těch rolí. Někdy zapomínáme na Boží pozvání, nechce se nám za ním jít, naše starosti nám připadají daleko zásadnější. Jindy nás Boží pozvání zaskočí nepřípravené, na rozcestí našeho života, my oprášíme svůj šat, připneme snítku myrty, vejdem na královskou hostinu. Chtěli bychom být těmi služebníky, občas se nám to snad i daří a napomáháme Božímu království v tomto světě.

Jisté ale je, že kdyby to bylo jen na nás, skřípali bychom zuby nakonec všichni. Je mnoho pozvaných, ale pouze jeden je vybrán. A tento vybraný, který nesl provinění a špínu nás všech, byl také vyhozen ven do té temnoty, kde je pouze pláč a skřípění zubů. Třetího dne však byl vzkříšen a to je jediná záchrana nás všech od naší vlastní špinavosti. Protože se Ježíš Kristus obětoval, proto lze říci: **mnoho je pozvaných, ale je jeden, v němž jsme všichni vybráni.**